

Vi ved jo også, at som det er i dag, er det amterne og kommunerne, der står for opgaven. Det er amterne, der koordinerer det. Vi ved også, at på den måde, det bliver finansieret, er det jo socialministeren, der har det overordnede ansvar for at føre tilsyn med, at amterne og kommunerne nu også lever op til lovens bogstav.

Det gør ministeren bare ikke i tilstrækkelig grad i dag. Hvis det var sådan, at amterne og kommunerne fuldt ud levede op til loven, eller at socialministeren i tilfælde af svigt med det samme tog fat og sagde, at det vil vi ikke finde os i, det skal der laves om på, så ville der ikke være noget problem. Men problemet er der, og derfor skal der findes en løsning på problemet.

Mit forslag om, at der skal være frit valg, og at finansieringen kommer fra staten, er et meget gennemtænkt forslag. Det er ikke noget, vi tilfældigvis har fundet på. Det er gennemtænkt, og vi har tænkt over det hver eneste gang, vi har fremsat det. Vi har også justeret bemærkningerne lidt, eftersom udviklingen ændrer sig.

Men det, det vil gøre, er først og fremmest, at det vil højne kvaliteten i behandlingen af narkomanerne, fordi narkomaner selvfølgelig ligesom alle andre mennesker taler sammen om: Hvor er der gode behandlingsmuligheder, hvor får man en god behandling, hvor kan man blive afvænnet? Det gør narkomanerne; det ved vi de gør. Derfor vil det alt andet lige højne kvaliteten, fordi det vil være de steder, hvor de har den bedste kvalitet og de bedste resultater, at narkomanerne søger hen, og det vil én gang for alle fjerne ventelisterne på det her område. Og det er det, vi synes, der er så utrolig vigtigt.

Socialministeren sagde, at narkomanerne ved ikke, hvor de skal gå hen, hvis de skal i behandling. Der tror jeg socialministeren tager gruelig fejl. Narkomanerne er nok de mennesker her i samfundet, der ved mest om det her område. Jeg tror helt afgjort, at det er dem, der ved mest om: Hvor er der en god behandling, hvordan er de forskellige behandlingsmetoder? De ved godt, hvad det er de har brug for, de ved godt, hvad det er de gerne vil have, og de ved godt, hvad det er der skal til, for at de kan blive stoffri igen.

Så siger ministeren, at der er en risiko for, at de så springer fra behandling til behandling. Det tror jeg ikke på. Men lad os nu antage, der var den risiko, så er det stadig væk min opfattelse, at det er bedre for en narkoman at være i behandling i en uge eller en måned eller et

halvt år, end at narkomanen slet ikke kommer i behandling, både for narkomanens skyld, men sandelig også for det øvrige samfunds skyld.

Ministeren siger, som mange andre også sagde, at det giver mulighed for kassetænkning, at kommunerne og amterne vil skubbe problemet fra sig vel vidende, at hvis narkomanen så til sidst vælger at gå i en egentlig døgnbehandling, så er det staten, der betaler.

Det er muligt, men problemet er jo ikke anderledes, end vi har det i forhold til i dag, hvor kommunerne og amterne ved, at hvis man fastholder narkomanen i at være narkoman, så er narkomanen tvunget til at begå omfattende berigelseskriminalitet for at skaffe penge til sine stoffer med det resultat, at narkomanen på et tidspunkt havner i fængsel. Fængslerne er statsligt finansieret her i landet, så kommunerne og amterne ville altså allerede i dag kunne kasse-tænke i, at i så lang tid, de lader narkomanerne være narkomaner, er det alligevel staten, der har udgiften.

Se, så er min pointe bare, at for mig at se er det bedre, at narkomanerne kommer i behandling, end at de kommer i fængsel. Og derfor, hvis det argument holder, så holder argumentet også allerede i dag. Men jeg tror som sagt ikke på det.

Ministeren sagde også, at forslaget vil dræne andre områder for penge. Nej, det vil det jo ikke. Det er selve afvænningsen, der bliver en statsfinansieret opgave. De andre opgaver vil stadig væk være en kommunal og amtskommunal opgave, og der vil pengene selvfølgelig være der, fuldstændig som de er i dag, til den del af opgaverne.

Så snakkede ministeren om visiteringen, at det var vigtigt, at der skete en visitering. Det er jeg ikke uenig i, når vi ser på den samlede løsning af narkomanens samlede problemer. Men når vi taler om selve afvænningsen, så kunne man ikke forestille sig på nogen måder, på noget tidspunkt her i samfundet, at hvis man brækkede benet eller blev involveret i et færdselsuheld, at man så først skulle op på kommune-kontoret og tale med en sagsbehandler om, hvad sagsbehandleren nu synes var den rigtige lægelige behandling. Det kunne man ikke forestille sig. Det bør man heller ikke kunne forestille sig, når vi taler om narkomaner.

Jeg er enig i den samlede løsningsmodel, men selve behandlingen, afvænningsen af narkomanen, er ikke en opgave, som embedsmænd i en kommune skal sidde og tage sig af; det skal